

Б-59

**БІДЛИЙ
ВОСК**

(891.79)

БІДНИЙ ЗОВК

НАРОДНЯ БАЙКА.

К. О.
 НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ
 НАРОДНОГО КНИГОЗНАВСТВА
 ВСТ. №
 192

Зредаг. В. ТОДОСІВ.

Змалюв. П. ЛАПИН.

Науково-Педагогічним Комітетом Київщини ухвалено до вжитку в молодших групах трудшкіл 21 вересня 1924 р.

КИЇВ—1924

-140546-

ВІДНИЙ ВОВК

МАКОЛІН РАЙКА

ВІДНИЙ ВОВК
МАКОЛІН РАЙКА

Державна Публічна
БІБЛІОТЕКА УРСР
№ 1208159

Державна
республіканська бібліотека
ДЛЯ ДІТЕЙ

Д. У. Д.—Київ. № 5175.

Трест „Київ-Друк“, 6-а друкарня, вул. Леніна ч. 19
Зам. 367.—5000 примірн.—

Був собі такий бідний Вовк, що пропадав із голоду,— нігде нічого не спіймає.

От ішов він раз лугом. Бачить—Кобила пасеться. Підійшов до Кобили та й каже:

— Здорова була, Кобило! Я тебе з'їм.

— А ти що таке, що маєш мене з'їсти? — питає його Кобила.

— Вовк.

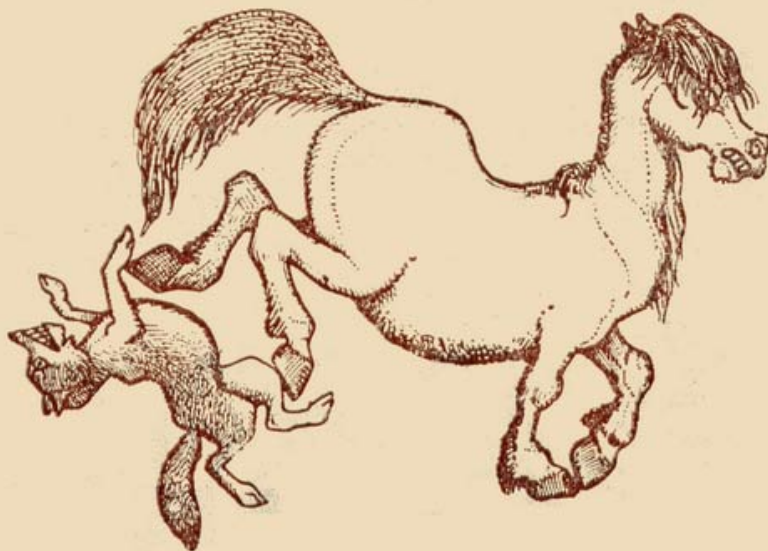
— Брешеш,—собака.

— Єй-ей,—каже,—вовк.

— Ну, коли ти вовк і наважився мене з'їсти.—каже Кобила,— то починай із хвоста. Поки доїси до середини, я буду пастися, поситішаю й ти закусиш ситеньким.

— Чи так, то й так!—каже Вовк. І зараз же до хвоста.

А Кобила як вихоне задом, як дасть Вовкові копитами в зуби, так він і перекинувся. Сама-ж — в ноги, аж курява встала.

Підвівся через силу Вовк, сів та й плаче:

— Чи-ж я не дурний?! Де-ж видано коняку з хвоста їсти? Чому було за горло не хватати?

Посидів Вовк, посидів та й поплентався далі... Бачить— Баран над яром пасеться. Він до Барана:

— Здоров, Баране! Я тебе з'їм.

— А ти що таке, що маєш мене з'їсти?—питає Баран.

— Вовк.

— Брешеш,—собака.

— Єй-ей,—каже,—вовк.

— Ну, коли ти вовк і наважився мене з'їсти,—каже Баран,— то ставай над яром і роззявляй як найширше рота,—я розбіжусь і сам ускочу тобі в рот.

Став Вовк над яром, роззявив рота, що так тая пащека й зяє—от-от проковтне Барана. А Баран як розженеться, як лусне його лобом, то так бідний Вовк і беркецнув у яр. Добре наївся!

Ледве підвівся сердега. Сів та й плаче:

— Чи-ж я не дурний?! Де-ж видано, щоб м'ясо само в рот ускочило?

Іде далі.

Бачить, на дорозі сало лежить,—хтось загубив. Сів Вовк над тим салом і думає:

— Добре. З'їм я це сало, а воно солоне, то ще й пити мені захочеться. Піду я раніш та води пошукаю, а тоді вже...

Пішов.

Та поки до річки, а потім від річки, а чоловік оглядівся, що нема сала, вернувся й забрав його.

Повернувся Вовк од річки — нема сала. Сів сіромаха та й плаче:

— Чи-ж я не дурний?! Де-ж видано, щоб не ївши, води хто шукав напитись?

Сидів, сидів, а їсти аж-аж-аж хочеться. Біжить Вовк навздогінці за тим чоловіком. Доганяє. А то був кравець і йшов із залізним аршином звідкись додому. Надбігає до нього Вовк.

— Здоров, чоловіче!

— Здоров!

— Я тебе з'їм, — каже Вовк.

— А ти-ж що таке, що маєш мене з'їсти — питає кравець.

— Вовк.

— Брешеш, — собака.

— Єй єй, — каже, — вовк.

— Брешеш! А ну дай я тебе зміряю, бо щось дуже ти малий.

Став Вовк. А кравець його за хвіст, та як почне міряти: аршин вздовж й аршин впоперек! Аршин вздовж й аршин впоперек! Доти міряв, доки Вовк не ввірвав хвоста й не втік.

Прибіг бідний Вовк у ліс та до вовків:

— Вовчики—братіки! таке й таке лихо!

Вовки всі за кравцем. Біжать—й от-от доженуть. Бачить кравець—біда, доведеться пропадати. Коли стоїть дерево. Він на те дерево й аж на самий верх. Тільки вибрався, а вовки так дерево й обступили. Та зубами таке клацають та заводять, аж мороз пішов по-за шкуру кравцеві. От бідний Вовк і каже:

— Братці! Кравця ми так не достанемо. Ми от як зробим: я стану коло дерева на самому споді, а ви всі один одному на спину вилазьте, аж поки не доберемось до кравця.

Стали вовки один по одному до верха підбиратися. Така драбина витягнулась—й от-от доставляють кравця. Тоді верхній гукає:

— А ну, кравче, злазь!

— Ой, вовчики-братіки, — став проситись кравець, — помилуйте мене!

— Ні,—кажуть,—таки злазь!

Бачить кравець, що останній час його надходить та й думає: „Коли мені на роду написана така смерть, то хоч перед смертю табаки нанюхаюсь.“ Набрал у жменю, потягнув раз, другий та як пчихне:

— Апчхи! Апчхи!

А бідному Вовкові, що був на споді, видало, що то він верхнього Вовка міряє й промовляє: аршин! аршин!

Затрусився Вовк. Схибнулась драбина й вовки зверху так і посипались. Бідний Вовк в-ноги, товариші його за ним і порозбігалися.

Кравець тоді зліз і пішов додому.

Так і не вдалося бідному Вовкові пожитись. І коли й далі йому так таланило, то вже він, певне, десь здох, засох, вітром повіяло й по степах розвіяло.

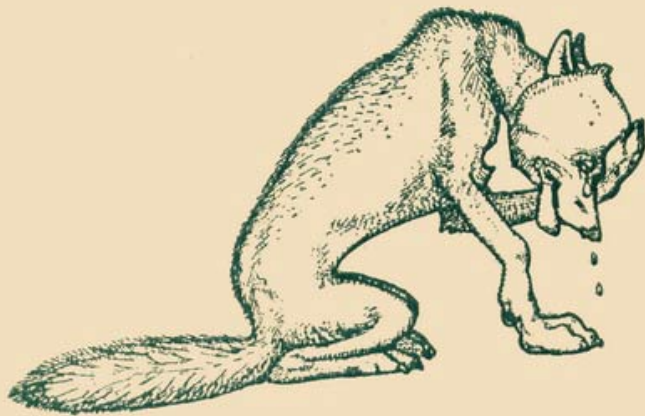
Державна
республіканська бібліотека
ДЛЯ ДІТЕЙ

Державна Публічна
БІБЛІОТЕКА УРСР
ІВ. 1208159

- 140546 -

1924 Б59

СКЛАД ВИДАННЯ при Правобережній філії „ВІСТИ ВУЦВК“
у КИІВІ, вул. Раковського № 14, пом. 40,